

drugom ispravom da je šofer vozila na čiji račun uzima gorivo. Nadalje valja istaći da po svom zaposlenju i položaju šofer nije ovlašćen da na račun vlasnika vozila uzima bilo koje i neograničene količine goriva, već on valjano može obvezati vlasnika vozila samo za one količine goriva koje su potrebne upravo vozilu kojim upravlja i u količinama koje su nužne da vozilo dodje do sjedišta vlasnika vozila. Prihvatanje stava da bi šofer po svom zaposlenju mogao uzimati neograničene i neuobičajene količine i vrste goriva neprihvatljivo je, jer bi to dalo mogućnost zloupotreba kako od strane prodavača na pumpama i benzinskim stanicama, tako i sa strane šofera.

Kako prvostepeni sud obzirom na zauzeto stajalište nije utvrdio da li se na pumpnoj stanici šofer tuženoga legitimirao valjanim putnim nalogom u toliko prije što u potpisanim dostavnicama nije ni naveden broj i datum putnog naloga, te nadalje što su izuzetne količine goriva prilično velike, neuobičajene, te pošto su za isto vozilo uzimane različite vrste goriva, bit će potrebno da sud u ponovnom postupku utvrdi da li se na pumpnoj tužiteljevoj stanici tuženikov šofer valjano iskazao putnim nalogom, te da li je gorivo i ostali pogonski materijal bio potreban za odnosnu vrstu vozila.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 9.VI 1966.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Dušan Arneri, Petar Koceić

Udar broda u fiksni objekt na moru - Brodar je odgovoran za štetu prouzrokovanu udarom broda u jedan fiksno postavljeni objekt na moru, ako je taj objekt mogao vidjeti ili izbjeći - Na brodarovu odgovornost ne utječe činjenica da je odnosni objekt postavljen bez ovlaštenja nadležnog organa

Tužitelj je ribarska zadruga, a tuženi brodar. Tužitelj navodi da je tuženik prilikom manevra otiskivanja udario u njegov sanduk s jastozima koji se nalazio u moru, što je prouzrokovalo da je jedan dio jastoga pobjegao.

Prvostepeni sud je stao na stajalište da su za štetu krivi i tužitelj i tuženik. Tuženik radi toga što je morao vidjeti sanduk i što ga je mogao izbjeći, a tužitelj iz razloga što za postavljanje sanduka na odnosno mjesto nije imao odobrenje nadležnog organa.

Drugostepeni sud je proglasio isključivo krivim tuženika.

Iz nespornog činjeničnog stanja utvrđenog pobijanom presudom proizlazi da je tuženik svojim brodom "Gršćica" udario u tužiteljev sanduk, koji je vidio i za koji je znao da se tamo nalazi. Zbog toga je prvostepeni sud pravilno zaključio o tuženikovoju krivnji u upravljanju brodom. Iz utvrđenih okolnosti jasno proizlazi da do sudara ne bi došlo da je tužitelj kad se otisnuo od obale upravio svoj brod u pravcu kojim bi mimoišao tužiteljev sanduk, a to je bio dužan učiniti kad je znao da je sanduk tamo ukotvljen, i kad ga je vidio, odnosno motrenjem bio ga dužan vidjeti.

No iz istog činjeničnog stanja slijedi da tužitelj nije kriv za udar i da ga on nije prouzročio. Okolnost što nije imao dozvole nadležnih organa za ukotvljenje sanduka na onom mjestu na kome je do udara došlo, nezavisna je od čina sudara, jer bi pod nesporno utvrđenim okolnostima do udara došlo i u slučaju da je tužitelj imao posebno ovlaštenje za ukotvljenje na tome mjestu. Zbog toga nije bitno zašto je tužitelj držao sanduke na mjestu na kome su se u času udara nalazili, niti da li ih je držao u skladu s pomorskim propisima ili ne, jer ta okolnost nije uzročno vezana s udarom. Odlučna je naprotiv činjenica da se u času, kad je tuženik svojim brodom vršio manevar otiskivanja od obale i odlaska s pristaništa, sanduk nalazio na mjestu gdje se nalazio, i da je to tuženik znao i vidio ga, jer je prema toj činjenici bio dužan udesiti upravljanje svojim brodom. Zbog toga tuženikova krivnja isključuje uzročnu vezu između štete i navodno nepropisno ili neovlašteno izvršenog ukotvljenja sanduka s tužiteljeve strane, pa se tužitelj osnovano žali protiv protivnog zaključka prvostepenog suda.

Budući da između tužiteljeva postupka i nastale štete nema uzročne veze, koja naprotiv postoji između tuženikova nepažljiva upravljanja brodom i udara zbog čega je šteta nastala, pa tužitelj nije dužan snositi dio štete, nego je naprotiv ovlašten zahtijevati naknadu sve štete od tuženika koji ju je prouzročio.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 9.VI 1966.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Dušan Arneri, dr Albert Verona

Lučki skladištar - Odgovornost - Ako lučki skladištar, koji od brodaru primi teret, ne protestira brodaru da je roba oštećena, pretpostavlja se da roba prilikom iskrcaja nije imala vanjskih mana - Kad skladištar prima identičan teret iz više brodova, dužan je uskladištiti robu svakog broda odvojeno - Na ovu dužnost ne utječe ni okolnost da se roba nije mogla odvajati po